

Frist, der i Almindelighed ikke kan nægtes ham. Forudsætningen herfor er, at han har fast Bopæl; kun i det Tilfælde, at han ikke har fast Bopæl, kan han ingen Frist forlange. At dette skulde kunne give Anledning til Misbrug, antager jeg egentlig ikke, men naturligvis kan man jo, om man vil, stryge denne Bestemmelse. Det vil praktisk føre til, at naar det er en Vagabond, en, der ikke har fast Bopæl, vil han ikke faa Lejlighed til at rette for sig paa denne Maade, idet Politidirektøren eller den Politifunktionær, der faar Sagen i sin Haand, vil sige: Bødepaalægget lader sig ikke anvende her; thi saa snart han er gaaet ud af Døren, forsvinder han, saa faa vi ikke fat paa ham mere; derfor give vi ham intet Paalæg, vi sætte ham i Kachotten, idet Sagen bliver henvist til Retten. Det er det, som allerede sker nu. — Det ærede Medlem brugte den Vending, som jeg noterede: at der ikke maa afkræves den sigtede Svar, han skal have Tid. Jeg antager nu ikke, at det er til at tage lige efter Bogstaven. Meningen er nu heller ikke, at naar en sigtet kommer op paa Politikontoret i Anledning af en saadan Forseelse, og den vedkommende Funktionær spørger, om han helst vil rette for sig og betale de 2—3 Kr. — hvad det nu kan være — han saa straks skulde give Besked, saa at det blev taget til Protokols, og dermed Sagen afgjort. Meningen er den, at enhver skal være berettiget til at sige: Jeg vil have Tid til at betænke mig derpaa. Vil det ærede Medlem imidlertid have denne Indskudssætning strøgen, saa skal jeg ikke have noget derimod. Det ærede Medlem gjorde en Indvending i Anledning af Udtrykkene i 4de Membrum, hvor der siges: „Afgiver sigtede paa Politikontoret Erklæring om, at han vedtager Bødepaalægget,“ nemlig at der ikke er Tale om, at han skal erklære sig skyldig. Det kan nok være, at der trænges til en Rettelse. Jeg mener i øvrigt, at 4de Membrum maa forstås i Overensstemmelse med 1ste og 2den Membrum; thi begge disse Steder forlanges det, for at Sagen kan gaa i Orden, at han skal erklære sig i begge Retninger. Det hører dog til den Slags Ting, som der kan raades Bod paa i Udvalget. — Det samme gælder ogsaa med Hensyn til Spørgsmaalet, om der foreligger og altid vil foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at den vedkommende har modtaget Bødepaalægget. Vil man forlange andet, vil man forlange, at den paagældende skal give en positiv Paategning paa det Dokument, hvorved Paalægget gives ham, saa kunne vi meget

godt foretage en Forandring i saa Henseende.

Der er saa endelig Spørgsmaalet om Udgifterne eller rettere, hvor Indsægterne skulde gaa hen. Som det fremgaar af Motiverne, og som det ogsaa vil ses af de Forhandlinger, der ere førte i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, er der til Magistraten rettet en Opfordring om at udtale sig om, hvorvidt den vil bære Udgifterne ved at sætte Sagen i Scene mod at oppebære $\frac{2}{3}$ af Indtægterne. Svaret derpaa var: Nej. Forholdet er jo dette, at Kommunen ikke har og det ærede kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) har heller ikke sagt, at Kommunen skulde have en Ret til, at disse Indtægter gik i Kommunens Kasse. Det, som Kommunen har Ret til efter Loven, er, at Bøder, der ved Dom for Politiretten blive paalagte, gaa i Kommunens Kasse. Men Reglen er derimod med Hensyn til Bøder, som erlægges efter mindelig Afgørelse ifølge Loven af 11te Februar 1863 § 18 — den Lov, som handler ikke om Politiets Ordning, men om Politisagers Behandling her i Kjøbenhavn — at de tilfalde Kriminal- og Politirettens Fattigkasse. Og nu maa dette her jo døg — ogsaa, saa vidt jeg forstod, efter det ærede Medlems Opfattelse — og vistnok med fuld Ret nærmere være at stille i Klasse med en mindelig Overenskomst, end at det skulde paralleliseres med en Dom. Det maa nærmest stilles i Klasse med det Forlig, som kan siges at være kommet i Stand mellem Politiretsdommeren og den paagældende, om at erlægge en Bøde i Mindelighed, idet et saadant Forlig, ligesom det her omhandlede, jo ogsaa vil have den samme Virkning som en Dom, for Eksempel med Hensyn til at medføre Iterationsstraffens Anvendelse, hvilket i Politisager har ikke ringe Betydning, saaledes med Hensyn til Overtrædelser af Næringslovgivningen, i alt Fald naar det udtrykkelig er blevet tilført Protokollen. Men Magistraten har ikke villet gaa ind derpaa, og saa kan det ikke nytte noget, at det ærede Medlem (Oct. Hansen) siger, at Indtægten burde gaa til Kommunen, naar den bærer Omkostningerne, for det er netop det, Kommunen ikke vil. Tilbudet blev gjort af et vist Billighedshensyn, men jeg betragter denne Sag for mit Vedkommende som afgjort med dette Afslag. Det kan gerne være, at det ærede Medlem kan faa Ret i — og det samme blev jo udtalt fra et andet æret Medlem — at det vil være tvivlsomt, hvorvidt Indtægten her vil dække Udgifterne. Jeg tror nu rigtignok, den vil rigelig dække dem og